

Chương 52

Mang nàng đi (1)

Sở Dật Đình đột nhiên cười, nụ cười này, lại chóng mặt một phen, thân thể không khỏi run rẩy.

Run lên như vậy, Tô Hồng Tụ lập tức bị choáng tỉnh, ngồi dậy, vẻ mặt lo lắng nhìn Sở Dật Đình: “Ngươi tỉnh rồi? Có cảm giác khá hơn không?”

Nói xong, đưa bàn tay nhỏ bé sờ lên trán hắn, kiểm tra một phen.

Chỉ chốc lát sau, đã nghe thấy tiếng cười như chuông bạc của nàng không ngừng quanh quẩn trong rừng cây: “Sốt của ngươi đã lui, ngươi thật sự khỏe rồi!”

Sở Dật Đình không nói ra lời, chỉ có thể vô lực mà nhìn nàng cười, nhìn hắn yếu ớt, mặt mày trắng bệch, Tô Hồng Tụ đột nhiên nhớ tới, ngoại trừ thỉnh thoảng nàng mớm thịt gà cho hắn, hắn đã có ba bốn ngày chưa ăn cái gì.

Vội vàng lão đảo chạy vào cánh rừng, bởi vì đi đứng không tiện, vẫn nhảy lò cò.

“Ngươi chờ đó, ta chuẩn bị đồ ăn ngon cho ngươi!”

Thật vất vả, uổng phí công phu hồi lâu, lại vào trong rừng chộp được hai con gà rừng, một con thỏ, còn hái một rổ nấm, ngoài ra còn non nửa giỏ quả dại đỏ đỏ.

Lúc trở lại, trời đã tối, cũng không dọn dẹp, đốt đồng lửa trước, sưởi ấm cho Sở Dật Đình, rồi đến bờ sông rửa rau.

Chờ gà chính thức nướng xong, lúc có thể ăn cơm, trời đã đen thui.

“Cầm đi, may mắn là ngươi ở cùng với ta, bằng không, đổi thành cô nương nhà khác, đừng hy vọng các nàng có thể hầu hạ ngươi.”

Tô Hồng Tụ vừa ăn gà nướng thơm nức, vừa chân chính dương dương đắc ý.

Lúc này nàng hoàn toàn đã quên, bởi vì bảo vệ nàng nên Sở Dật Đình mới rơi vào tình trạng này.

Sở Dật Đình cũng không tức giận, nhận lấy gà nướng nàng đưa, đột nhiên nở nụ cười dịu dàng với nàng, dần dần bắt đầu ăn.

Nụ cười này của hắn, mang theo khuynh quốc khuynh thành, khiến Tô Hồng Tụ ôm chặt ngực.

Sở Dật Đình nhìn sắc mặt khác thường của nàng, không khỏi kỳ quái hỏi: “Ngươi sao vậy? Không thoải mái?”

“Không phải!” Tô Hồng Tụ dùng sức lắc đầu, trong ánh mắt lo lắng của Sở Dật Đình, tiếp tục nói: “Ta chưa nói với ngươi nhi? Ngươi cười lên thật đẹp mắt, khiến tim ta đập thật nhanh, nhanh giống như sắp bật ra rồi!”

Mặt Sở Dật Đình, thoáng cái lại đỏ. Chỉ có điều, lần này đỏ mặt, đồng thời hai mắt của hắn lại mang theo ý cười.

Nhìn hẳn rút cuộc lại đỏ mặt, Tô Hồng Tụ không cưỡng nổi thâm đắc ý: Hà hà, nói như vậy quả nhiên có ích, nhìn hẳn lại đỏ mặt, có phải nói rõ mị thuật của ta lại tăng tiến không?

Tô Hồng Tụ không biết, nhìn bề ngoài Sở Dật Đình bình tĩnh, nhưng trong lòng lại giãy giụa không thôi.

Một mặt, hẳn không ngừng cảnh cáo bản thân, không được đến gần Tô Hồng Tụ, ngàn vạn lần không thể có mối tình thâm thiết với một nữ tử như Phụ hoàng của hẳn.

Nhưng ở một phương diện khác, càng ở chung một chỗ với Tô Hồng Tụ, trong lòng hẳn lại càng dâng lên một ý niệm mãnh liệt khác.

Có lẽ, ở cùng một chỗ với nàng không có liên quan gì?

Dù sao, trừ mắt Tô Hồng Tụ giống Thục phi ra, không có bất kỳ chỗ nào giống nhau.

Tính tình Thục phi lạnh nhạt, cũng không quan tâm bất kỳ kẻ nào bên cạnh, sự vật hay sự việc.

Tô Hồng Tụ lại hoàn toàn khác người, nhìn cái gì cũng chơi tốt, thấy cái gì cũng thú vị.

Thục phi lạnh lẽo vô tình, tuyệt đối sẽ không tận tâm tận lực đi cứu một nam nhân không có chút quan hệ nào với mình, nhưng Tô Hồng Tụ lại hoàn toàn khác người, vì cứu hẳn, nàng đã liên tiếp ba bốn ngày không nghỉ ngơi tốt.

Sở Dật Đình nhắm hai mắt lại.

Hắn biết, tất cả đều chỉ vì hắn đang cố gắng thuyết phục mình.

Nguyên nhân chân chính chỉ có một: Hẳn muốn ở chung một chỗ với Tô Hồng Tụ.

Hai người vẫn luôn ở trong rừng đợi tròn nửa tháng, Tô Hồng Tụ tất nhiên vô cùng sung sướng, nàng vốn chính là động vật, từ trước tới nay càng ưa thích rừng cây tươi mát âm u yên tĩnh hơn phòng ở, thành trấn.

Sở Dật Đình thì vẫn bận ngồi xuống luyện công, phải chăng vì lúc trước Tô Hồng Tụ cứu hẳn, có truyền vào trong cơ thể hẳn yêu khí, mấy ngày nay công lực của hẳn tăng tiến, so với lúc trước có thể nói một cái trên trời một cái dưới đất, mấy cái yếu quyết lúc trước không đoán được giờ đã hiểu thấu toàn bộ rồi.

Nếu hiện tại để cho hẳn lại ôm Tô Hồng Tụ nhảy từ trên vách núi đen xuống, nhất định sẽ không bị thương, nói không chừng còn có thể dùng khinh công đi trên mặt nước.

Sở Dật Đình không biết, đây chính là tác dụng kỳ diệu của hồ yêu, yêu vật thần thú có thể chống đỡ trăm vạn đội quân hùng mạnh, thật ra vốn chẳng phải thân mình Tô Hồng Tụ có thể ngăn cản trăm vạn đội quân hùng mạnh, mà người cùng với nàng, chính xác mà nói, người hấp thu yêu khí của nàng công lực sẽ tăng tiến, lâu thì ba năm, ngắn thì ba tháng, chắc chắn sẽ quét ngang thiên hạ, không thể địch nổi.

Đến ngày thứ mười lăm, cuối cùng vết thương trên người Sở Dật Đình đã bảo dưỡng tốt rồi, nên công Tô Hồng Tụ trên lưng, rời khỏi núi, đi lên đường lớn.

Mặc dù lúc trước Tô Hồng Tụ luôn mồm nói muốn Sở Dật Đình công nàng đi ra ngoài, nhưng mà, khi thật sự được hẳn công trên lưng, không chút kiêng dè mà qua qua lại lại trong đám người, nàng vẫn nhả nhả nhỏ nhỏ, trên dưới toàn thân không được tự nhiên.

Không biết Sở Dật Đình muốn mang nàng đi đâu, Tô Hồng Tụ mơ mơ hồ hồ cảm thấy, dường như hẳn mang theo nàng đi ngược hướng Kinh thành.

Hơn nữa, không biết vì sao, ra khỏi cánh rừng, hẳn không mang nón che mặt nữa, dọc theo đường đi thật nhiều người đều nhìn theo hẳn.

Sở Dật Đình cũng không dịch dung, nhưng trên mặt Tô Hồng Tụ lại bị hẳn bôi sơn đen, hoàn toàn thay đổi, có thể nghĩ, suốt dọc đường người khác dùng ánh mắt như thế nào nhìn hai người bọn họ.

“Nam nhân này thật sự tuần tú, đáng tiếc, một đóa hoa tươi cắm trên bãi cứt trâu, sao cưới một phu nhân bình thường như vậy?”

Suốt dọc đường, tất cả những người Tô Hồng Tụ gặp phải, gần như trong đầu đều có ý nghĩ như vậy.

Sở Dật Đình là hoa tươi, nàng là cứt trâu.

Chọc tức nàng, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, quai hàm phồng lên, dọc đường đều không ngừng quay tới quay lui die~nda4nle^qu21ydo^n trên lưng Sở Dật Đình, quây âm ỉ nhất định khiến hẳn thả nàng xuống.

Sở Dật Đình không thèm để ý đến nàng, chỉ khi đi ngang qua cửa tiệm bán mút hoa quả, công nàng đi dạo một vòng, lúc đi ra, chỉ thấy trong ngực Tô Hồng Tụ trên lưng hẳn đầy bao lớn bao nhỏ, trong miệng nhét đầy căng, đôi mắt vui vẻ đến mức nhíu lại, đã sớm quên người khác đều không quan tâm đến nàng mà gọi là cứt trâu.

Tô Hồng Tụ không biết Sở Dật Đình muốn đưa nàng đi đâu, nhưng mà, ở cùng một chỗ với Sở Dật Đình thật vui vẻ, hẳn không chỉ mua đồ ăn cho nàng,

còn sẽ chăm sóc nàng, còn có thể bảo vệ nàng, dù sao nàng tuyệt đối không muốn ở trong nhà tại Đại Chu kia, nên yên tâm thoải mái nằm sấp trên lưng Sở Dật Đình, tùy ý hắn mang theo nàng đi một đường về phía tây.

Tô Hồng Tụ không biết, Sở Dật Đình vốn dẫn nàng rời khỏi Đại Chu, mang vào Tây Kinh Đại Lương, chính là đất phong của hắn.

Tây Kinh cách kinh thành Đại Chu rất gần, hai người chỉ đi ra khỏi cánh rừng kia, Sở Dật Đình đã trở lại lãnh địa của hắn, đương nhiên không cần thiết mang nón che mặt, che che giấu giấu.

Đọc đường đi nhanh, khó khăn lắm mới đến một thành trấn hơi phồn hoa, Sở Dật Đình đi mua mấy cái da hồ ly trong nhà thợ săn trong trấn.

Tô Hồng Tụ vừa thấy những da hồ ly này, cực kỳ hoảng sợ, quậy ầm ã, sống chết không chịu mặc, bị Sở Dật Đình ép đến góc tường, đống hết quần áo trên người, ngay cả trên đầu cũng đội nón nỉ bằng da hồ ly mới toanh.